

Epoch Times Kommentarer om Kommunistpartiet – 3 Om det Kinesiske Kommunistiske Partis Tyranni

Epoch Times

13. december 2004

Dette er den tredje af Ni Kommentarer om det Kommunistiske Parti

Forord

Når man taler om tyranni, mindes de fleste kinesere Qin Shi Huang (259-210 f.Kr.), den første kejser i Qin dynastiet, hvis undertrykkende hof brændte filosofiske bøger og begravede kongfutsianske lærde levende. Qin Shi Huang's skånselsløse behandling af sit folk kom fra hans politik med at "støtte hans regering med alle ressourcer under himlen." [1] Denne politik havde fire hovedaspekter: umådeholden kraftig beskatning; at spille menneskeligt arbejde på projekter som skal glorificere ham selv; brutal tortur ud fra skånselsløse love og endog at straffe lovovertrædernes familie og naboer; og at kontrollere folks sindelag ved at blokere alle måder for fri tænkning og udtryksform ved at brænde bøger og endog at brænde de lærde levende. Under Qin Shi Huang's styre havde Kina en befolkning på ca. 10 millioner; Qin's hof trak på over 2 millioner til at udføre tvangsarbejde. Qin Shi Huang bragte sine skånselsløse love ind i det intellektuelle plan og forbød tankefrihed i massiv målestok. Under hans styre blev tusinder af kongfutsianske lærde og embedsmænd som kritiserede regeringen dræbt.

I dag er det kinesiske kommunistpartis (KKP) vold og misbrug endog endnu alvorligere end det tyranniske Qin dynasti. KKP's filosofi er den med "kamp," og KKP's styre er bygget på en række "klassekampe," "kampe om vejen" og "ideologisk kamp" både i Kina og overfor andre nationer. Mao Zedong, den første KKP leder i Folkerepublikken Kina, udtrykte det ligefremt med ordene, "Hvad har kejser Qin Shi Huang at prale med? Han dræbte kun 460 kongfutsianske lærde, men vi dræbte 46.000 intellektuelle. Der er folk der anklager os for at udøve diktatur ligesom kejser Qin Shi Huang og vi indrømmer det hele. Det passer med kendsgerningerne. Det er en skam at de ikke gav os nok kredit, så vi må gøre det bedre." [2]

Lad os kikke lidt på Kinas trælse 55 år under KKP's styre. Fordi dets grundlæggende filosofi er "klassekamp," har KKP ikke sparet nogen anstrengelse, siden det greb magten, til at begå klasse-folkedrab og har opnået dets terrorregime ved hjælp af voldelig revolution. Drab og hjernevask er blevet brugt sideløbende for at undertrykke enhver anden overbevisning end kommunistisk teori. KKP har lanceret den ene bevægelse efter den anden for at skildre sig selv som ufejlbarlig og guddommelig. Ved at følge dets teorier om klassekamp og voldelig revolution har KKP prøvet at udrense dissidenter og opponerende samfundsklasser ved brug af vold og bedrag for at tvinge hele det kinesiske folk til at blive lydige tjenere for det tyranniske styre.

Tyranni fanget med kameraet: kinesiske uniformerede og civile politifolk arresterer Falun Gong udøvere, som var kommet til Tiananmen pladsen for at appellere fredeligt for en afslutning på forfølgelsen, den 25. juli 2001. (Clearwisdom)

I. Jordreform – eliminering af godsejerklassen

Blot tre måneder efter grundlæggelsen af det kommunistiske Kina opfordrede KKP til eliminering af godsejerklassen som én af rettesnorene for dets landsomfattende landreformprogram. Partiets slogan "land til dyrkerne" leflede for den selviske side hos de jordløse bønder og opgejlede dem til at strides med godsejerne med alle midler og at se bort fra de moralske konsekvenser af deres handlinger. Jordreformkampagnen var udtrykkeligt møntet på eliminering af godsejerklassen og klassificerede landbefolkningen i forskellige sociale kategorier. I hele landet blev tyve millioner landboere brændemærkede som "godsejere, rige bønder, reaktionære eller dårlige elementer." Disse nye udstødte imødeså diskriminering, ydmygelse og tab af alle deres borgerlige rettigheder. Efterhånden som jordreformkampagnen udstræktes til at nå fjerne områder og landsbyer med etniske minoriteter, ekspanderede KKP's organisationer også hurtigt. Partikomitéer i byområderne og partiafdelinger i landsbyerne bredte sig over hele Kina. De lokale afdelinger var talerør for videregivelse af instruktioner fra KKP's centralkomité og var på klassekampens frontlinie og opgejlede bønderne til at rejse sig mod deres godsejere. Næsten 100.000 godsejere døde under denne bevægelse. I visse områder dræbte KKP og bønderne alle godsejernes familier uden hensyn til køn eller alder som en metode til fuldstændig at eliminere godsejerklassen.

I mellemtiden indledte KKP sin første propagandabølge og erklærede at "formand Mao er folkets store frelser" og at "kun KKP kan frelse Kina." Under landreformen fik jordløse bønder hvad de ønskede gennem KKP's politik om at høste uden at så, røve uden hensyn til følgerne. Fattigbønderne havde tiltro til KKP for forbedringerne i deres liv og accepterede KKP's propaganda, at partiet arbejdede for folkets interesser.

For ejerne af den nyligt tildelte jord var de gode dage med "land til dyrkerne" af kort varighed. Inden for to år pålagde KKP landmændene nogle praktikker såsom fælleshjælpsgrupper, primære kooperativer, avancerede kooperativer og folkekommuner. Ved at bruge sloganet "kvinder med sammenbundne fødder" – dvs. nogle som var langsomme i aftrækket – drev og masede KKP på år efter år, pressede bønder til at "støde" ind i socialismen. Med korn, bomuld og madolie indplaceret i et landsomfattende enhedshandelssystem var de vigtigste landbrugsprodukter udelukket fra handel på markedet. Desuden oprettede KKP et bopælsregistreringssystem, som afskar bønderne fra at rejse til byerne for at søge arbejde eller bo. De der var registrerede som landboere havde ikke tilladelse til at købe korn hos de statsdrevne kornlagre og deres børn var forhindrede i at modtage undervisning i byerne. Bondebørn kunne kun blive bønder, hvorved 360 millioner landboere i de tidlige 1950'ere, blev gjort til andenklassens borgere.

Fra og med 1978, i de fem første år efter overgang fra et kollektivt system til individuelle husholdninger, var der nogle blandt de 900 millioner bønder som klarede sig bedre med forøgede indkomster og med en social status der var noget forbedret. Men sådan en mager fordel blev snart tabt på grund af en prisstruktur som favoriserede industrivarer i forhold til landbrugsvarer; bønderne blev styrtet i fattigdom endnu engang. Indkomstsvælgel mellem by og landbefolkningerne blev drastisk forøget, og økonomisk ulighed bliver stadig større. Nye godsejere og rige bønder er igen dukket frem i landområderne. Data fra Xinhua nyhedsbureauet, KKP's talerør, viser at, siden 1997 har indtægterne fra de større kornproducerende områder og indkomsten fra de fleste landbohusholdninger været stagnerende eller endog aftagende i nogle tilfælde. Med andre ord forøgedes bøndernes gevinst ved agerbrug ikke virkeligt. Forholdet indkomsterne by i forhold til land øgede fra 1,8 til 1 i midten af 1980'erne til 3,1 til 1 i dag.

II. Reformen i industri og handel – eliminering af kapitalistklassen

Endnu en klasse som KKP ønskede at eliminere var det nationale borgerskab som ejede kapital i byerne og landlige byområder. Da de reformerede Kinas industri og handel, påstod KKP at kapitalistklassen og arbejderklassen var forskellige af natur: den førstnævnte var den udbytende klasse, mens den sidstnævnte var den ikke-udbytende og anti-udbytende klasse. Ifølge denne logik var kapitalistklassen født til at udbytte og ville ikke holde op med at gøre det indtil den forsvandt; den kunne kun elimineres, ikke reformeres. Under sådanne forudsætninger brugte KKP såvel drab som hjernevask til at transformere kapitalister og købmænd. KKP brugte den velprøvede metode med at belønne de lydige og

ødelægge de som ikke var enige. Hvis du overgav dine værdier til staten og bakkede op om KKP, blev du kun anset som et mindre problem mellem folk. Men hvis du ikke var enig med eller klagede over KKP's politik blev du brændemærket som reaktionær og blev skydeskive for KKP's drakoniske diktatur.

Under det terrorregime som var en følge af disse reformer overgav kapitalister og forretningsfolk alle deres værdier. Mange af dem kunne ikke tåle ydmygelsen de var udsat for og begik selvmord. Chen Yi, dengang Shanghais borgmester, spurgte hver dag, "Hvor mange faldskærmsjægere har der været i dag?" hentydende til antallet af kapitalister som havde begået selvmord ved at hoppe ud fra toppen af bygninger den dag. På ganske få år eliminerede KKP fuldstændig privateje i Kina.

Under udførelsen af dets landbo- og industrireformprogrammer lancerede KKP mange massive bevægelser som forfulgte det kinesiske folk. Disse bevægelser omfattede: undertrykkelsen af "kontrarevolutionære," tankereformprogrammer, udrensning af anti-KKP kliken anført af Gao Gang og Rao Shushi og undersøge Hu Feng's [3] "kontra-revolutionære" gruppe, tre-anti-kampagnen, fem-anti-kampagnen og yderligere udrensning af kontrarevolutionære. KKP brugte disse bevægelser til at målrette sig mod og brutalt at forfølge utallige uskyldige mennesker. Ved hver politisk bevægelse udnyttede KKP til fulde dets kontrol over regeringsressourcer i forbindelse med partikomiteer, afdelinger og underafdelinger. Tre partimedlemmer kunne danne en lille kampgruppe, infiltrere alle landsbyer og nabolag. Disse kampgrupper var allestedsnærværende og vendte hver sten. Dette dybt etablerede partikontrolnetværk, arvet fra KKP's netværk af "partiafdelinger oprettet indenfor hæren" i krigsårene, har siden spillet en nøglerolle i senere politiske bevægelser.

III. Slå hårdt ned på religion og religiøse grupper

KKP begik en anden oprørende grusomhed under den brutale undertrykkelse af religion og det fuldstændige forbud mod alle græsrods religiøse grupper efter grundlæggelsen af den kinesiske folkerepublik. I 1950 instruerede KKP de lokale myndigheder om at forbyde alle uofficielle religiøse trosretninger og hemmelige samfund. KKP angav at disse "feudalistiske" underjordiske grupper blot var redskaber i hænderne af godsejere, rige landmænd, reaktionære og KMT specialagenter. Under den landsomfattende "slå hårdt ned" kampagne mobiliserede regeringen de klasser de stolede på til at udpege og forfølge medlemmer af religiøse grupper. Myndigheder på forskelligt niveau var direkte indblandet i opløsning af sådanne "overtroiske grupper" som samfund af kristne, katolikker, Daoister (særlig de der troede på Yi-Guan Dao) og buddhister. De befalede alle medlemmer af disse kirker, templer og religiøse samfund til at registrere sig hos regeringskontorer og angre deres engagement. Undladelse af at gøre noget sådant ville betyde alvorlig afstraffelse. I 1951 kundgjorde regeringen formelt forordninger der truede med at de som fortsatte deres aktiviteter i uofficielle religiøse grupper kunne vente livsvarigt fængsel eller dødsstraf.

Denne bevægelse forfulgte et stort antal godhjertede og lovlige gudstroende. Ufuldstændig statistik angiver at KKP i 1950'erne forfulgte mindst tre millioner religiøst troende og medlemmer af underjordiske grupper, af hvilke nogle blev dræbt. KKP ransagede næsten enhver husstand i hele landet og forhørte dens medlemmer, sønder slog endog statuer af køkkenguden som kinesiske bønder traditionelt tilbad. Henrettelserne forstærkede KKP's budskab at den kommunistiske ideologi var den eneste lovlige ideologi og den eneste lovlige tro. Begrebet "patriotiske" troende opstod snart. Virkeligheden var at hvilken religion man end troede på, så var der kun ét kriterium: du skulle følge KKP's instruktioner og du skulle anerkende at KKP stod over alle religioner. Hvis du var kristen, så var KKP gud for de kristnes gud. Hvis du var buddhist, så var KKP buddhaen over alle buddhaer. For muslimer var KKP Allah over Allah. Vedrørende den levende Buddha i tibetansk Buddhisme ville KKP blande sig og selv vælge hvem den levende Buddha skulle være. KKP lod dig ikke have andet valg end at sige og gøre hvad KKP forlangte at du skulle sige og gøre. Alle troende var tvunget til at udføre KKP's hensigter og kun opretholde deres respektive tro af navn. Undladelse af at gøre dette ville gøre én til skydeskive for KKP's forfølgelse og diktatur.

Ifølge en rapport den 22. februar 2002 fra *Humanity and Human Rights* magazine på internettet, udførte tyvetusinde kristne en undersøgelse blandt 560.000 kristne i huskirker i 207 byer i 22 provinser i Kina. Undersøgelsen fandt at, blandt huskirkegængere var 130.000 under overvågning af myndighederne. I

bogen *How the Chinese Communist Party Persecuted Christians* (1958) står der at omkring 1957 havde KKP dræbt over 11.000 religiøse tilhængere og havde vilkårligt arresteret og udpresset penge fra mange flere.

Ved at eliminere godsejerklassen og kapitalistklassen og ved at forfølge et stort antal gudsdyrkere og lovlige mennesker har KKP banet vejen for at kommunismen skal blive Kinas dominerende religion.

IV. Anti-højre bevægelsen – landsomfattende hjernevask

I 1956 dannede en gruppe ungarske intellektuelle Petöfi kredsen som holdt fora og debatter der var kritiske overfor den ungarske regering. Gruppen gav stødet til en landsomfattende revolution i Ungarn som blev knust af sovjetsoldater. Mao Zedong anså denne "Ungarske begivenhed" som en lærestreg. I 1957 opfordrede Mao de kinesiske intellektuelle og andre til at "hjælpe KKP med at rektificere sig selv." Denne bevægelse, kendt som de "Hundrede Blomsters Bevægelse" kort fortalt, fulgte det slagord at "lade hundrede blomster blomstre og hundrede skoler af tanker konkurrere." Mao's formål var at narre "anti-parti elementerne" blandt folket. I sit brev til partichefer i provinsen i 1957 udtalte Mao Zedong som sin hensigt at "narre slangerne ud af deres huller" ved frit at lade dem lufte deres synspunkter angiveligt i tankefrihedens navn og for at rektificere partiet.

Slagord på den tid tilskyndede folk til at tale frit og lovede at der ikke ville være repressalier – partiet ville ikke "gribe grisehaler, slå med stokke, straffe med hatte eller afslutte regnskaber efter efteråret," hvilket skulle betyde at partiet ikke ville finde fejl, lave angreb, sætte stempler eller søge repressalier. Alligevel indledte KKP snart en "anti-højre" bevægelse og udnævnte de 540.000 af folket som vovede at tale frit som "højretilhængere." Af dem mistede 270.000 deres arbejde og 230.000 blev stemplet som "mellemske højretilhængere" eller "anti-KKP, anti-socialistiske elementer." Senere var der nogen som sammenfattede KKP's politiske krigsliste af forfølgelse i fire emner: narre slangerne ud af hullerne; opdigte forbrydelser, angribe pludseligt og straffe med en enkelt anklage; angribe ubarmhjertigt for angiveligt at frelse mennesker; og påtvinge selvkritik og stemple folk alvorligt.

Men hvad var så de "reaktionære taler" som havde tvunget så mange højretilhængere i eksil i næsten 30 år i fjerne afkroge af landet? De "tre større reaktionære teorier," skydeskiven for almindelig og intensiv overfald på den tid, bestod af nogle få taler af Luo Longji, Zhang Bojun, og Chu Anping. Et nærmere kig på hvad de forelagde og foreslog viser at deres ønsker var temmelig moderate.

Luo foreslog at danne en fælles kommission af KKP og forskellige "demokratiske" partier for at undersøge afvigelserne i "Tre Anti Kampagnen" og "Fem Anti Kampagnen" og bevægelsen for udrensning af reaktionære. Statsrådet forelagde ofte selv noget for den Politiske Konsultative Komité og Folkekongressen til kendskab og kommentarer, og Zhang foreslog at den Politiske Konsultative Komité og Folkekongressen skulle medtages i beslutningsprocessen.

Chu foreslog at eftersom ikke-KKP medlemmer også havde gode ideer og samtidig ansvarsfølelse var der i hele landet ikke noget behov for at udnævne et KKP medlem som chef for hver arbejdsplads. Der var heller ikke noget behov for at alt, stort som småt, skulle gøres på den måde KKP medlemmer foreslog. Alle tre havde udtrykt deres villighed til at følge KKP og ingen af deres forslag havde overskredet de grænser der var sat af det berømte ord af skribenten og kritikeren Lu Xun [4], "Kære mester, Deres kappe er blevet snavset. Venligst tag den af og jeg vil vaske den for Dem." Ligesom Lu Xun udtrykte disse "højretilhængere" mådehold, underkastelse og respekt.

Ingen af de fordømte "højretilhængere" foreslog at KKP skulle væltes; alt hvad de havde tilbudt var konstruktiv kritik. Alligevel, netop på grund af disse forslag mistede titusinder af mennesker deres frihed og millioner af familier led. Hvad der fulgte, var flere bevægelser såsom "betro sig til KKP," grave de hårdnakkede frem, den nye "Tre Anti Kampagne," som sendte intellektuelle på landet for at udføre hårdt arbejde og fange højretilhængerne som man gik glip af under den første runde. Hvem som helst der havde en uenighed med lederen af arbejdspladsen, særlig partisekretæren, ville blive stemplet som anti-KKP. KKP ville ofte udsætte dem for vedvarende kritik eller sende dem til arbejdslejr til tvungen genopdragelse. Sommetider flyttede KPP hele familier til landområderne og forhindrede deres børn i at gå

på universitetet eller gå ind i hæren. De kunne heller ikke søge arbejde i byerne. Familierne ville miste deres sikkerhed for at have et arbejde og sygesikringsordning. De blev lavt rangerende medlemmer af bondestanden og udskud, selv blandt andenklassens borgere.

Efter forfølgelsen af de intellektuelle udviklede nogle lærde en todelt personlighed. De fulgte tæt på den "Røde Sol" og blev KKP's "hof udnævnte intellektuelle," gjorde og sagde hvad som helst KKP bad om. Nogle andre blev reserverede og distancerede sig fra politiske emner. Kinesiske intellektuelle, som traditionelt har haft en stærk ansvarsfølelse mod nationen, er lige siden bragt til tavshed.

V. Det store spring fremad – skabe falskneri for at prøve folks loyalitet

Efter anti-højre bevægelsen blev Kina bange for sandheden. Alle flokkedes for at lytte til falske ord, fortælle falske beretninger, fabrikere falske historier og undgå sandheden og dække over sandheden ved løgne og rygter. Det store spring fremad var en landsomfattende kollektiv øvelse i at lyve. Folk i hele landet gjorde, under ledelse af KKP's onde spøgelse, meget latterligt. Både løgnere og de som der blev løjet overfor blev forrådt. I denne kampagne af løgne og latterlige aktioner, plantede KKP dets voldelige, onde energi i det kinesiske folks spirituelle verden. På den tid sang mange sange der promoverede det store spring fremad, "Jeg er Jadekejseren, jeg er Dragekongen. Jeg befaler de tre bjerge og fem slugter at træde til side, her kommer jeg." [5] Politikker såsom at "opnå en kornproduktion på 75.000 kg pr. hektar," "fordoble stålproduktionen," og "overgå Storbritannien på 10 år og USA på 15 år" blev forsøgt år efter år. Disse politikker resulterede i en alvorlig landsomfattende hungersnød som koster millioner af liv.

Under det ottende KKP centralkomité's ottende plenarforsamling i Lushan 1959 var der da nogen der ikke var enige med general Peng Dehuai's [6] synspunkt at det store spring fremad som blev indledt af Mao Zedong var tåbeligt? Men, at støtte Mao's politik eller ej markerede skillelinien mellem troskab og forræderi. I en fortælling fra den kinesiske historie da Zhao Gao [7] påstod at en hjort var en hest, kendte han forskellen mellem en hjort og en hest, men han kaldte med forsæt en hjort for en hest for at kontrollere den offentlige mening, lægge låg på debatter og udvide sin egen magt. Resultatet af Lushan plenumet var at selv Peng Dehuai blev tvunget til at underskrive en resolution der fordømte og udrensede ham fra den centrale regering. På lignende måde blev Deng Xiaoping i kulturrevolutionens seneste år tvunget til at love at han aldrig ville appellere mod regeringens beslutning om at fjerne ham fra hans poster.

Samfundet støtter sig til erfaringer fra fortiden for at forstå verden og udvide sin horisont. Men KKP har fjernet de muligheder folk har for at lære fra historiens erfaringer og lærer. Den officielle censur af medierne har blot hjulpet til yderligere at nedsætte folks evne til at skelne mellem godt og dårligt. Efter hver politisk bevægelse har den yngre generation kun fået partiets opløftende beretninger, men er blevet frataget analyser, idealer og erfaringer fra indsigtfulde folk fra den ældre generation. Som følge heraf har folk kun ufuldstændig information som basis for at forstå historien og bedømme nye begivenheder og tror selv at de har ret mens de afviger tusinder af miles fra sandheden. Således er KKP's politik med at holde folk i uvidenhed blevet udført grundigt.

VI. Kulturrevolutionen – verden vendt på hovedet af ond besættelse

Kulturrevolutionen var en storslået forestilling iscenesat af det kommunistiske spøgelse da det besatte hele Kina. I 1966 rullede en ny voldsbølge over Kina og en ukontrollerbar rød terror fik bjergene til at skælve og floderne til at fryse til. Skribenten Qin Mu beskrev kulturrevolutionen i blege vendinger:

Det var virkelig en aldrig før set katastrofe: KKP fængslede millioner på grund af deres forbindelse med et familiemedlem [som var gjort til skydeskive], tog livet af millioner flere, splittede familier, gjorde børn til bøller og voldsmænd, brændte bøger, rev den gamle tids bygninger ned og ødelagde intellektuelles gravpladser fra den gamle tid og begik alle slags forbrydelser i revolutionens navn.

Forsigtige tal sætter antallet af dødsfald i Kina af unaturlige årsager under kulturrevolutionen til 7,73 millioner.

Folk tror ofte fejlagtigt at volden og slagtingen under kulturrevolutionen for de meste skete under rebelbevægelserne og at det var rødgardister og rebeller som begik drabene. Men tusinder af officielt offentliggjorte kinesiske årsberetninger fra grevskaberne angiver at højdepunktet for dødsfald af unaturlige årsager ikke var i 1966, da rødgardisterne kontrollerede de fleste regeringsorganisationer eller i 1967 da rebellerne kæmpede blandt forskellige grupper med våben, men snarere i 1968 da Mao genvandt kontrol over hele landet. Morderne i disse berygtede tilfælde var ofte hærens officerer og soldater, bevæbnede militsfolk og KKP medlemmer fra alle niveauer i regeringen.

Følgende eksempler illustrerer at volden under kulturrevolutionen var KKP's og de regionale myndigheders politik, ikke rødgardisterne ekstreme opførsel. KKP har dækket over partilederes og embedsmænds direkte opvejning og medvirken til volden.

August 1966 bortviste rødgardisterne Beijing byboere som i de forudgående bevægelser var blevet klassificeret som "godsejere, rige landmænd, reaktionære, dårlige elementer og højretilhængere" og tvang dem ud på landet. Ufuldstændig officiel statistik viste at 33.695 hjem blev ransaget og 85.196 Beijing byboere blev bortvist fra byen og sendt tilbage til der hvor deres forældre oprindeligt kom fra. Rødgardister over hele landet fulgte trop og bortviste over 400.000 byboere ud på landet. Selv højere embedsmænd hvis forældre var godsejere imødeså bortvisning ud på landet.

Faktisk planlagde KKP fordrivelsen endog før kulturrevolutionen begyndte. Tidligere Beijing borgmester Peng Zhen erklærede at beboerne i Beijing burde være så ideologisk rene som "glasrunder og krystalglas," hvilke betød at alle beboere med en dårlig klassebaggrund skulle bortvises fra byen. Maj 1966 befalede Mao sine underordnede til at "beskytte hovedstaden." En hovedstads arbejdsgruppe blev oprettet anført af Ye Jianying, Yang Chengwu og Xie Fuzhi. Én af gruppens opgaver var at bruge politiet til at bortvise Beijing beboere med dårlig klassebaggrund.

Denne historie hjælper med til at forklare hvorfor regeringen og politiet ikke skred ind, men snarere støttede rødgardister med ransagning af hjem og bortvisning af mere end to procent af Beijings beboere. Minister for offentlig sikkerhed, Xie Fuzhi, krævede at politiet ikke skred ind overfor rødgardisternes aktioner, men snarere forsynede dem med råd og information. Rødgardister blev simpelthen udnyttet af partiet til at udføre en planlagt aktion, og derpå ved slutningen af 1966 blev disse rødgardister opgivet af KKP. Mange blev stemplet som kontrarevolutionære og fængslet, og andre blev sendt ud på landet sammen med anden byungdom for at arbejde og reformere deres tanker. Vestbyens rødgardistorganisation som anførte bortvisningen af byboere blev oprettet under "omsorgsfuld" vejledning fra KKP ledere. Ordren om at anklage disse rødgardister blev også udstedt efter at være gennemset af statsrådets generalsekretær.

Efter fjernelsen af Beijing beboere med dårlig klassebaggrund påbegyndte landområderne en ny runde af forfølgelse af dårlige klasseelementer. Den 26. august 1966 blev en tale af Xie Fuzhi videresendt til Daxing politibureau ved deres parolemøde. Xie beordrede politiet til at assistere rødgardisterne ved ransagning af hjemmene hos de "fem sorte klasser" (godsejere, rige bønder, reaktionære, dårlige elementer og højretilhængere) ved rådgivning og information og ved at hjælpe ved deres razziaer. Den berygtede Daxing massakre [8] fandt sted som en følge af direkte instruktioner fra politiet; organisatorerne var politidirektøren og KKP sekretæren hos politiet, og drabsmændene var hovedsageligt militssoldater som ikke engang skånede børnene.

Mange blev optaget i KKP for deres "gode opførsel" under lignende slagtinger. Ifølge ufuldstændig statistik for Guangxi provinsen deltog ca. 50.000 KKP medlemmer i drabene. Blandt dem blev mere end 9000 optaget i partiet kort tid efter at de havde dræbt nogen, mere end 20.000 begik mord efter optagelse i partiet, og mere end 19.000 andre partimedlemmer deltog i drabene på den ene eller den anden måde.

Under kulturrevolutionen blev klasseteori også anvendt til at banke folk. De dårlige fortjente det hvis de blev banket af de gode. Det var ærefuldt for en dårlig person hvis han bankede en anden dårlig person. Det var en misforståelse hvis en god person bankede en anden god person. Sådan en teori opfundet af

Mao blev spredt vidt omkring af rebelbevægelsen. Vold og slagting blev spredt vidt omkring ifølge den logik at fjender af klassekampen fortjente enhver voldshandling begået imod dem.

Fra den 13. august til den 7. oktober 1967 slagtede militssoldater i Dao grevskabet i Hunan provinsen medlemmer af "Xiangjiang Vind og Torden" organisationen og dem fra de "fem sorte klasser." Slagtningen varede i 66 dage; mere end 4519 mennesker fra 2778 husstande blev dræbt i 468 brigader (administrativ landsby) fra 36 folkekommuner i 10 distrikter. I hele præfekturet som bestod af 10 grevskaber blev i alt 9093 mennesker dræbt hvoraf 38 % var fra de "fem sorte klasser" og 44 % var deres børn. Den ældste dræbte person var 78 år gammel og den yngste var kun 10 dage gammel.

Dette er kun ét tilfælde af vold i ét lille område under kulturrevolutionen. I det Indre Mongoli, efter oprettelsen af den "revolutionære komité" i begyndelsen af 1968, dræbtes mere end 350.000 mennesker under udrensning af rangklasserne og af det opdigtede "Indre Mongoli Folkets Revolutionære Parti." I 1968 deltog titusinder af mennesker i Guangxi provinsen i masseslagtingen af den opdigtede "422" rebel organisation og dræbte mere end 110.000.

Disse tilfælde påpeger at disse større handlinger med voldeligt drab under kulturrevolutionen alle var direkte anstiftede og instruerede af KKP ledere som tilskyndede til vold og udnyttede vold til at forfølge og dræbe medborgere. Disse dræbere som direkte var indblandet i instruktion og udførelse af drabene var for det meste fra militæret, politiet, bevæbnede militssoldater og vigtige medlemmer af partiet og ungdomsligaen.

Hvis KKP under jordreformen udnyttede bønderne til at vælte godsejerne og tage jorden, og KKP under industri- og handelsreformen udnyttede arbejderklassen til at vælte kapitalisterne for at få fat på værdier, og KKP under anti-højre-bevægelsen eliminerede alle intellektuelle som havde modsatte meninger, hvad var så formålet med alle disse drab under kulturrevolutionen? KKP udnyttede én gruppe til at dræbe en anden, og der blev ikke stolet på nogen klasse. Selv om du var fra arbejderklassen eller bondeklassen, to klasser som partiet stolede på førhen, hvis dine synspunkter var forskellige fra partiets, ville dit liv være i fare. Så, for at komme til sagen, hvad skulle det alt sammen nytte?

Formålet var at grundfæste kommunismen som den eneste religion, som dominerede hele landet, som kontrollerede ikke bare staten, men hver enkel individs sind.

Kulturrevolutionen pressede KKP og Mao Zedongs personkult frem mod et klimaks. Mao's teori skulle bruges til at diktere alt og én persons visioner skulle indlejres i ti millioner af folks sind. Kulturrevolutionen, på en måde aldrig før set og aldrig mere forventelig i fremtiden, undlod bevidst at specificere hvad der skulle gøres. I stedet for betonedede partiet "hvad kan der gøres og hvordan kan det gøres. Alt uden for denne grænse kan ikke gøres eller ikke engang overvejes."

Under kulturrevolutionen udførte alle i dette land et religionsagtigt ritual: "bed partiet om instruktioner om morgenen og aflæg beretning til partiet om aftenen," hils formand Mao flere gange om dagen, ønsk ham et uendeligt langt liv og udfør politiske bønner morgen og aften hver dag. Næsten alle læsende personer har haft erfaring med at skrive selvkritik og tankeberetninger. Mao's citater, såsom det følgende, blev ofte reciteret. "Kæmp hårdnakket mod enhver tilfældig tanke om selvished." "Udfør instruktioner ligegyldig om du forstår dem eller ej; uddyb din forståelse under udførelsesprocessen."

Kun én "gud" (Mao) var det tilladt at tilbede; kun én slags skrifter (Mao's lære) var det tilladt at studere. Snart skred "gudemageriet" frem i en sådan grad at folk ikke kunne købe mad i kantinen hvis de ikke kunne recitere et citat eller hilse Mao. Når de var i butikker, i bussen eller endog når de telefonerede, skulle man recitere ét af Mao's citater, selv når det var totalt irrelevant. Ved disse tilbedelsesritualer var folk enten fanatiske eller kyniske og var allerede i begge tilfælde under kontrol af det onde kommunistiske spøgelse. Frembringe løgne, tolerere løgne og støtte sig til løgne blev det kinesiske folks livsstil.

VII. Reform og åbning – volden optrappes med tiden

Kulturrevolutionen var en periode fuld af blodsudgydelse, drab, klager, tab af samvittighed og sammenblanding af rigtigt og forkert. Efter kulturrevolutionen skiftede KKP's lederskab ofte dets bannere efterhånden som regeringen havde personudskiftning seks gange indenfor 20 år. Privat ejendom er vendt tilbage til Kina, uligheder i levestandard mellem by og land er forøget, ørkenområder udvides hurtigt, floder udtørres, stofmisbrug og prostitution er forøget. Alle de "forbrydelser" KKP kæmpede imod er nu igen tilladt.

KKP's ubarmhjertige hjerte, uærlige natur, onde handlinger og evne til ruinere landet er forøget. Under Tiananmen massakren i 1989 mobiliserede partiet hæren og tanks til at dræbe studenter der protesterede på Tiananmen pladsen. Den ondsindede forfølgelse af Falun Gong udøvere er endnu værre. Oktober 2004 mobiliserede byen Yulin i Shaanxi provinsen over 1600 uropolitbetjente for at tage jord fra bønderne og skød mere end 50 bønder. Den kinesiske regerings politiske kontrol støtter sig fortsat på KKP's filosofi om kamp og vold. Den eneste forskel fra før er at partiet er blevet endnu mere bedragerisk.

Lovgivning: KKP er aldrig ophørt med at skabe konflikter i folket. De har forfulgt et stort antal borgere for at være reaktionære, anti-socialister, dårlige elementer og medlemmer af onde kulter. KKP's totalitære natur fortsætter at være i konflikt med alle andre borgergrupper og organisationer. Med det foregivende at "opretholde orden og stabilisere samfundet," er partiet fortsat med at udskifte forfatninger, love og forordninger og har som reaktionære forfulgt enhver som er uenige med regeringen.

Juli 1999 traf Jiang Zemin en personlig beslutning, mod de fleste andre politbureau-medlemmers vilje, om at eliminere Falun Gong inden for tre måneder; bagvaskelse og løgne omhyllede landet. Efter at Jiang Zemin fordømte Falun Gong som en "ond sekt" i et interview med det franske dagblad *Le Figaro*, fulgte kinesisk officiel propaganda op med hurtigt at offentliggøre artikler som pressede alle i landet til at vende sig mod Falun Gong. Den nationale folkekongres blev presset til at vedtage en ubestemmelig "afgørelse" vedrørende onde sekter; hurtigt efter udsendte den øverste folkedomstol og det øverste folkeprokuratorat en fælles "forklaring" af "afgørelsen."

Den 22. juli 1999 offentliggjorde Xinhua nyhedsagentur taler af ledere fra KKP's organisationsafdeling og propagandaafdeling, der offentligt støttede Jiang's forfølgelse af Falun Gong. Det kinesiske folk blev indviklet i forfølgelsen af Falun Gong simpelthen fordi det var en partibeslutning. De kan kun adlyde ordrer og tør ikke rejse nogen indvendinger.

Gennem de forløbne fem år har regeringen brugt en fjerdedel af nationens finansielle resurser på at forfølge Falun Gong. Enhver i landet skal bestå en prøve; de fleste som indrømmede at udøve Falun Gong men afslog at opgive udøvelsen har mistet deres arbejde; nogle er idømt tvangsarbejde. Falun Gong udøvere har ikke brudt nogen lov, de har heller ikke forrådt landet eller været imod regeringen; de har kun troet på "Sandhed, Barmhjertighed og Tolerance." Alligevel er hundreetusinder blevet fængslet. Mens KKP har sat en tæt informationsblokade i kraft, er mere end 1100 mennesker af deres familier bekræftet at være blevet tortureret til døde; det sande antal døde er meget større.

Nyhedsreportage: Den 15. oktober 2004 rapporterede den Hongkong baserede *Wenweipao* at Kinas 20. satellit er vendt tilbage til jorden, faldt ned på og har ødelagt Huo Jiyu's hus i byen Penglai i Dayin grevskab, Sichuan provinsen. Rapporten citerede direktøren for myndighederne i grevskabet Dayin, Ai Yuqing, for at sige at den "sorte klump" bekræftedes at være satellitten. Ai var selv den lokale vicedirektør for satellittens tilbagevendingsprojekt. Men Xinhua rapporterede kun tiden for satellittens tilbagekomst og understregede at dette var den 20. videnskabelige og teknisk eksperimentelle satellit der var vendt tilbage til Kina. Xinhua nævnte ikke med ét ord at satellitten havde ødelagt et hus. Dette er et typisk eksempel på de kinesiske nyhedsmediers konsekvente praksis med kun at rapportere gode nyheder og dække over de dårlige således som partiet har instrueret om.

Løgne og bagvaskelse i aviser og TV udsendelser har i høj grad hjulpet med til at udføre KKP's politik i alle forløbne politiske bevægelser. Partiets befalinger bliver straks udført af medierne i landet. Dengang partiet ønskede at indlede en anti-højre-bevægelse, rapporterede over hele Kina med én stemme om højretilhængernes forbrydelser. Dengang partiet ønskede at oprette folkekommunerne, begyndte enhver

avis i nationen at prise folkekommunernes overlegenhed. Indenfor den første måned efter forfølgelsen af Falun Gong bagvaskede alle TV og radiostationer gentagne gange Falun Gong i deres primetime udsendelser for at hjernevaske folk. Siden da har Jiang gentagne gange udnyttet alle medier til at fabrikere og sprede løgne og bagvaskelse om Falun Gong. Heri er omfattet anstrengelserne for at opildne til landsomfattende had ved at rapportere falske nyheder om at Falun Gong udøvere begår mord og selvmord. Et eksempel på sådan falske reportage er den iscenesatte "Tiananmen Selvbrændings" hændelse, som blev kritiseret af NGO'en "International Educational Development" (IED) som en af regeringen iscenesat aktion for at bedrage folk. I de forløbne fem år har ingen fastlands kinesisk avis eller TV station rapporteret sandheden om Falun Gong.

Kinesere er vant til de falske nyhedsreportager. En højtstående reporter fra Xinhua nyhedsagentur sagde engang, "Hvordan kan man tro på en Xinhua rapport?" Folk har endog beskrevet kinesiske nyhedsagenturer som partiets hund. En folkesang siger: "Det er en hund opdrættet af partiet, bevogter partiets gadedør. Den vil bide enhver partiet ønsker den skal bide og bide så mange gange partiet ønsker."

Uddannelse: I Kina blev uddannelse endnu et værktøj til at kontrollere folk. Det oprindelige formål med uddannelse var at udvikle intellektuelle til både at have *kundskaber* og korrekt *dømmekraft*. Kundskaber refererer til forståelsen af information, data og historiske begivenheder; dømmekraft refererer til processen med at analysere, undersøge, kritisere og gengive sådan kundskab – en proces af spirituel udvikling. De som har kundskab uden rigtig dømmekraft anses for at være bogorme, ikke rigtige intellektuelle med social samvittighed. Dette er grunden til at det i kinesisk historie er de intellektuelle med retfærdig dømmekraft, som er blevet højt respekteret, ikke de der blot har kundskaber. Men under KKP's styre er Kina fyldt med intellektuelle som har kundskab men ikke dømmekraft eller ikke tør udøve dømmekraft. Undervisning i skoler fokuserede på at lære eleverne ikke at gøre det som partiet ikke ønskede at de skulle gøre. I de seneste år er alle skoler begyndt at lære politik og KKP's historie med ensrettede lærebøger. Lærerne troede ikke på indeholdet i teksten, men de blev tvunget af parti "disciplinen" til at lære det mod deres egen vilje. Eleverne troede hverken på teksten eller deres lærere, men de skulle huske alt i teksten for at bestå eksamener. For nyligt er spørgsmål om Falun Gong blevet indføjjet i betingelserne og adgangseksamenerne til Universiteter og gymnasier. Elever som ikke kender standardsvarene får ikke høje nok karakterer til at komme ind på gode universiteter eller gymnasier. Hvis en elev tør sige sandheden, vil han blive udstødt fra skolen øjeblikkeligt og miste enhver chance for formel undervisning.

Inden for det offentlige undervisningssystem er, på grund af indflydelsen fra aviser og regeringsdokumenter, mange velkendte udsagn eller fraser blevet spredt som sandhed, såsom Mao's citat "Vi bør støtte alt det fjenden er imod og være imod alt det fjende støtter." Den negative virkning er udbredt: den har forgiftet folks hjerter, erstattet barmhjertighed og ødelagt de moralske principper med at leve i fred og harmoni.

I 2004 analyserede Kina Information Center en undersøgelse lavet af China Sina Net, og resultaterne viser at 82,6 % af den kinesiske ungdom godtog at man kan mishandle kvinder, børn og fanger under en krig. Dette resultat er chokerende. Men det afspejler det kinesiske folks sindelag og særlig hos den unge generation som mangler en grundlæggende forståelse af enten den traditionelle kulturelle opfattelse af godhjertet styre eller begreb om almindelig medmenneskelighed.

Den 11. september 2004 stak en mand fanatisk 28 børn med en kniv i byen Suzhou. Den 20. samme måned sårede en mand i Shandong provinsen 25 underskoleelever med en kniv. Nogle lærere i en underskole tvang eleverne til at lave knaldfyrværkeri i hånden for at skaffe penge til skolen hvilket forårsagede en eksplosion hvorunder elever døde.

Realisering af politikker: KKP's lederskab har ofte brugt trusler og tvang for at sikre realisering af deres politikker. Én af de måder de brugte var politiske slagord. I lang tid har KKP brugt antallet af opsatte slagord som et kriterium til at vurdere ens politiske resultater. Under kulturrevolutionen blev Beijing på én gang et "rødt hav" af plakater med slagordet "Ned med de regerende kapitalister i partiet" overalt. På landet blev slagordet ironisk forkortet til "Ned med det regerende parti."

For at promovere skovloven har statens bureau for skovbrug og alle dets stationer og skovbeskyttelseskontorer for nylig udstedt strenge ordrer om en standard mængde af slagord som skal ud. Ikke at

opfylde kvoten ville blive anset for ikke at have udført opgaven. Som følge heraf har de lokale myndigheder anbragt et stort antal slagord inklusive "Enhver der brænder bjergene går i fængsel." Ved administration af fødselskontrol de seneste år har der været endnu mere skræmmende slagord såsom, "Hvis én person bryder loven vil hele landsbyen blive steriliseret," "Hellere endnu en grav end endnu en baby," eller "Hvis han ikke fik overskåret sædstrengen vil hans hus blive revet ned; hvis hun ikke fik en abort som hun burde, vil hendes køer og rismarker blive konfiskeret." Der var flere slagord som krænker menneskerettighederne og forfatningen såsom "Du vil sove i fængslet i morgen hvis du ikke betaler skat i dag."

Et slagord er grundlæggende en form for bekendtgørelse, men på en mere ligefrem og gentagende måde. Derfor bruger den kinesiske regering ofte slagord til at fremme politiske ideer, overbevisninger og stillingtagen. Politiske slagord kan også anses som de ord regeringen taler til dets folk. Men i de slagord der skal fremme KKP's politik er det ikke vanskeligt for nogen at fornemme tendensen til vold og grusomhed.

VIII. Hjernevaske hele landet og gøre det til et "sindets fængsel"

Det mest effektive våben KKP bruger til at opretholde dets tyranniske styre er dets kontrolsystem. På en velorganiseret måde påtvinger KKP hver eneste af dets borgere en mentalitet af lydighed. Hvorvidt partiet modsiger sig selv eller konstant ændrer politikker er ligegyldigt, så længe det systematisk kan organisere en måde til at berøve folk deres naturligt arvede menneskerettigheder. Regeringens føletråde er allestedsnærværende. Om det er i byen eller på landet bliver borgerne styret af de såkaldte gade- eller bykomitéer. Indtil for nylig var det at blive gift eller skilt og få et barn alt sammen noget som skulle godkendes af disse komitéer. Partiets ideologi, tænkemåde, organisationer, sociale strukturer, propagandamekanismer og administrative systemer tjener kun dets diktatoriske formål. Partiet stræber gennem dets styresystemer at kontrollere ethvert individs tanker og handlinger.

Hvor brutalt KKP kontrollerer dets folk er ikke begrænset til den fysiske tortur det påfører. Partiet tvinger også folk til at miste deres evne til selvstændig tænkning og gør dem også til frygtsomme, selvbeskyttende kujoner der ikke tør tale ud. Målet med KKP's styre er at hjernevaske hver af dens borgere så at de tænker og taler ligesom KKP og gør hvad det promoverer.

Der er en talemåde der går ud på at, "partipolitik er som månen, den skifter hver 15'ende dag." Ligegyldig hvor ofte partiet skifter sin politik er enhver i landet nødt til at følge den nøje. Hvis du bliver brugt som et middel til at angribe andre, må du takke partiet for at værdsætte din styrke; når du er såret, må du takke KKP for at "give dig en lektie"; når du er uretfærdigt forskelsbehandlet og partiet senere omgør din sag må du takke KKP for at være generøs, fordomsfri og i stand til at rette dets fejltagelser. KKP driver dets tyranni med vedvarende kredsløb af undertrykkelse efterfulgt af omgørelser.

Efter 55 års tyranni har KKP sat nationens sind i fængsel og indespærret det indenfor det område der er tilladt af KKP. Hvis nogen ønsker at tænke udover denne grænse anses det som en forbrydelse. Efter gentagne stridigheder prises dumhed som visdom; at være kujon er måden at overleve. I et moderne samfund med internettet som hovedkilden til informationsudveksling beder KKP endog dets folk om at udøve selvdisciplin og ikke læse nyheder udefra eller logge sig på websites med søgeord som "human rights" og "democracy."

KKP's bevægelse for at hjernevaske dets folk er meningsløs, brutal og foragtelig, men dog allestedsnærværende. Det har forvredet det kinesiske samfunds moralske værdier og principper og fuldstændig omskrevet nationens standard for opførsel og livsstil. KKP bruger løbende mental og fysisk tortur for at styrke dets absolutte myndighed til at regere Kina med den altomfattende "KKP religion."

Slutning

Hvorfor må KKP kæmpe uafslædig for at holde sig ved magten? Hvorfor tror KKP at så længe der eksisterer liv er der endeløs strid? For at opnå dets mål tøver KKP ikke med at myrde folk eller ødelægge det økologiske miljø, ej heller bekymrer KKP sig om at størstedelen af landmændene og mange byboere lever i fattigdom.

Er det for kommunismen ideologi at KKP gennemgår endeløse stridigheder? Svaret er "Nej!" Et af kommunistpartiets principper er at afskaffe privat ejendomsret, som KKP prøvede på da det kom til magten. KKP troede at privat ejendom var roden til alt ondt. Men efter den økonomiske reform i 1980'erne blev privat ejendom igen tilladt i Kina og beskyttet af forfatningen. Ved at prikke hul i KKP's løgne vil folk klart se at under dets 55 års styre har KKP kun iscenesat et drama omhandlende omfordeling af ejendom. Efter en del runder af sådan omfordeling har KKP simpelthen forvandlet andres kapital til sin egen private ejendom.

KKP påstår selv at det er "pioner for den arbejdende klasse." Dets opgave er at eliminere kapitalistklassen. Men KKP's vedtægter tillader nu utvetydigt kapitalister at slutte sig til partiet. KKP's medlemmer tror ikke længere på partiet eller kommunismen, og KKP's eksistens kan ikke retfærdiggøres. Hvad de er tilbage af kommunistpartiet er kun en skal tømt for dets påståede indhold.

Var den langvarige strid til for at holde KKP medlemmer fri for korrupsion? Nej! 55 år efter at partiet kom til magten, er korrupsion, underslæb, ulovlig opførsel og handlinger som skader nationen og folket stadig udbredt blandt KKP embedsmænd over hele landet. I de seneste år er der ud af det totale antal af omtrent 20 millioner partiembedsmænd i Kina, otte millioner der har været gennem en retssag og er straffet for forbrydelser relateret til korrupsion. Hvert år klager omkring én million mennesker til højere myndigheder over korrupte embedsmænd som ikke er blevet undersøgt. Fra januar til september 2004 undersøgte Kinas valutavekslingsbureau tilfælde af ulovlig veksling af udenlandsk valuta i 35 banker og 41 virksomheder og fundet 120 millioner US\$ i ulovlige transaktioner. Ifølge statistik fra de seneste år er ikke mindre end 4000 KKP embedsmænd sluppet ud af Kina med penge tilegnet fra underslæb, og deres penge stjålet fra staten andrager op til ti milliarder US\$.

Var kampene til for at forbedre folks uddannelse og bevidsthed og holde dem interesseret i nationens sager? Svaret er endnu et eftertrykkeligt "Nej!" I dagens Kina er der en ukontrollabel stræben efter materielle goder, og folk mister den traditionelle dyd hæderlighed. Det er blevet almindeligt for folk at bedrage slægtinge og snyde venner. Om mange vigtige spørgsmål som menneskerettigheder eller forfølgelsen af Falun Gong er mange kinesere enten uberørt eller nægter at tale. At holde ens tanker for sig selv og vælge ikke at sige sandheden er blevet en grundlæggende evne til overlevelse i Kina. I mellemtiden har KKP gentagne gange ophidset de offentlige nationalistiske følelser når det er belejligt. KKP kan for eksempel organisere kinesere til at smide sten på den amerikanske ambassade og brænde amerikanske flag. Det kinesiske folk er blevet behandlet enten som en lydige masse eller som en voldelig pøbel, men aldrig som borgere med garanterede menneskerettigheder. Kulturel forbedring er grundlaget for at hæve folkets bevidsthed. Kongfutses og Mencius' moralske principper har i tusinder af år fastsat moralske standarder og principper. "Hvis disse [moralske] principper forkastes, har folk ingen love at følge og skelner ikke mellem godt og ondt. De ville miste deres orientering. Dao ville blive ødelagt." [9]

Formålet med KKP's klassekamp er vedvarende at skabe kaos. hvorved det kan befæste sin position som Kinas eneste regerende parti og religion og udnytte partiets ideologi til at kontrollere det kinesiske folk. Regeringsinstitutioner, militæret og nyhedsmediernes er alle redskaber der anvendes af KKP til at udøve dets voldelige diktatur. KKP, som har bragt uheldbredelige sygdomme over Kina, er selv på randen til at give op og dets sammenbrud er uundgåeligt.

Nogle er bekymret over at landet vil være i kaos hvis KKP falder fra hinanden. Hvem vil erstatte KKP's rolle med at regere Kina? I Kinas 5000 års historie er blot 55 år med KKP styre så kort som en svævende sky. Men uheldigvis har KKP i den korte 55 års periode smadret traditionelle overbevisninger og standarder; ødelagt traditionelle moralske principper og samfundsstrukturer; vendt omsorg og kærlighed mellem mennesker til stridigheder og had og erstattet ærefrygt overfor himlen, jorden og naturen med arrogancen når "menneskene besejrer naturen." Med den ene destruktive handling efter den anden har

partiet hærgede de samfundsmæssige, moralske og økologiske systemer og efterlodt den kinesiske nation i dyb krise.

I kinesisk historie har enhver godhjertet leder anset det at elske, ernære og uddanne folket som regeringens pligt. Den menneskelige natur stræber efter at være venlig og regeringens rolle er at fremelske de medfødte menneskelige evner. Mencius sagde, "Dette er folkets vej: de med trofaste evner til støtte vil have trofaste hjerter, mens de der ikke har trofaste evner ikke vil have trofaste hjerter." [10] uddannelse uden velstand har været ineffektiv; de tyranniske ledere som ikke har kærlighed til folket men som har dræbt uskyldige er blevet foragtet af det kinesiske folk.

I Kinas 5000 års historie har der været mange godhjertede ledere, såsom kejser Yao og kejser Shun i den ældste tid, kejser Wen og kejser Wu fra Zhou dynastiet, kejser Wen og kejser Jing fra Han dynastiet, kejser Tang Taizong fra Tang dynastiet og kejser Kangxi og kejser Qianlong fra Qing dynastiet. Den velstand man nød under disse dynastier var alle resultatet af at lederne udøvede den himmelske Dao, fulgte doktrinen om middelvejen og stræbte efter fred og stabilitet. Kendetegnet for en venlig leder er at han gør brug af folk med dyd og evner, er åben overfor andre meninger, fremmer retfærdighed og fred og giver folket hvad det behøver. På denne måde vil borgerne adlyde lovene, have en sans for anstand, leve lykkelig og arbejde effektivt.

Når vi kigger på verdslige sager spørger vi ofte om hvem der bestemmer om en stat vil blomstre eller forsvinde, selvom vi ved at en nations opgang eller fald har sine grunde. Når KKP er borte, kan vi forvente at fred og harmoni vil vende tilbage til Kina. Folk vil atter være sandhedskærlige, godhjertede, beskedne og tolerante, og nationen vil igen have omsorg for folkets grundlæggende behov og alle professioner vil blomstre.

Noter:

[1] Fra "Annaler over levnedsmidler og handelsvarer" i *Historien om det gamle Han Dynasti (Han Shu)*. "Alt under Himlen" refererer til Kina under kejserne.

[2] Qian Bochong, *Oriental Culture*, fjerde udgave, 2000.

[3] Gao Gang og Rao Shushi var begge medlemmer af centralkomiteén. Efter en mislykket satsning i en magtkamp i 1954 blev de anklaget for komplot med det formål at splitte partiet og blev derefter ekskluderet af partiet. Hu Feng, forsker og litteraturkritiker, var imod KKP's doktrinære litteraturpolitik. Han blev ekskluderet af partiet i 1955 og idømt 14 års fængsel. Fra 1951 til 1952 indledte KKP "tre-anti-kampagne" og "fem-anti-kampagne" bevægelserne med det angivne formål at eliminere korrupsion, spild og bureaukrati indenfor parti, regering, hær og masseorganisationer.

[4] Lu Xun eller Lu Hsün (25. september 1881 – 19. oktober 1936) anses ofte som grundlæggeren af moderne kinesisk folkesproglig (Baihua) litteratur. Han var også en kendt oversætter. Som venstrefløjssforfatter spillede Lu en vigtig rolle i den kinesiske litteraturhistorie. Hans bøger havde stor indflydelse på mange unge kinesere. Efter at være vendt tilbage til Kina fra medicinske studier i Sensai, Japan, i 1909, blev han forelæser på Peking universitetet og begyndte at skrive.

[5] Både Jadekejseren og Dragekongen er kinesiske mytologiske skikkelser. Jadekejseren, formelt kaldt Augustpersonligheden af Jade, uformelt af børn og godtfolk kaldt Bedstefar Himmel, er hersker over himlen og blandt de vigtigste guder i den kinesiske Daoistiske gudeverden. Dragekongen er den guddommelige hersker over de fire have. Hvert hav svarer til én af de fire hovedretninger og styres af én Dragekonge. Dragekongerne bor i krystalpaladser, bevogtet af rejesoldater og krabbegeneraler. Foruden at herske over vandverdenen manipulerer dragekongerne også skyer og regn. Dragekongen over det østlige hav siges at have det største territorium.

[6] Peng Dehuai (1898-1974): Kinesisk kommunistgeneral og politisk leder. Peng var øverstkommanderende i Koreakrigen, næstformand i statsrådet, politbureauemedlem og forsvarsminister fra 1954-1959. Han blev fjernet fra sine officielle poster efter uenighed med Mao's venstrefløjstaktik ved KKP's Lushan plenarforsamling i 1959.

[7] Zhao Gao (fødedato ukendt, død 210 f.Kr.): Chefeunuk under Qin dynastiet. Efter kejser Qin Shi Huang's død 210 f.Kr. forfalskede Zhao Gao, statsminister Li Si og kejserens næstældste søn Hu Hai, to af kejserens testamenter, gjorde Hu Hai til den ny kejser og befalede kronprins Fu Su at begå selvmord. Senere opstod der konflikter mellem Zhao Gao og Hu Hai. Zhao førte en hjort ind i det kongelige hof og

sagde at det var en hest. Kun en håndfuld af embedsmændene turde være uenige og sige det var en hjort. Zhao Gao mente at de embedsmænd som kaldte dyret en hjort var imod ham og fjernede dem fra deres stillinger ved hoffet.

[8] Daxing Massakren fandt sted i august 1966 under udskiftning af partiets lederskab i Beijing. På den tid holdt Xie Fuzhi, minister for offentlig sikkerhed, en tale ved et møde med Beijings Bureau for offentlig sikkerhed og talte for at undlade indblanding i rødgardisternes aktioner mod de "fem sorte klasser." Denne tale blev hurtigt videresendt til Daxing offentlige sikkerhedsbureaus stående komités møde. Efter mødet skred Daxing offentlige sikkerhedsbureau straks til handling og udformede en plan om at opgejle masserne i Daxing grevskabet til at dræbe de "fem sorte klasser."

[9] Fra Kang Youwei, *Samlinger af Politiske Skrifter* (1981). Zhonghua Zhuju. Kang Youwei (1858-1927) var en vigtig reformtænkner i den sene Qing periode.

[10] Fra *Mencius*

(opdateret den 1. januar 2005)

中文 [Klik her for at læse den originale artikel på Kinesisk](#)

Copyright 2000 - 2005 Epoch Times International

Link til denne artikel på engelsk: <http://en.epochtimes.com/news/4-12-13/24939.html>